

Daden eerst.

“Dat vraagt om een fundamenteel andere kijk op de aanpak van dakloosheid, een paradigma-verschuiving”

– Fragment uit de Kamerbrief ‘Uitgangspunten aanpak dakloosheid’ van staatssecretaris Van Ooijen

Dat een

Het staat er echt. “Dat vraagt om een fundamenteel andere kijk op de aanpak van dakloosheid, een paradigmaverschuiving”.

Staatssecretaris Van Ooijen is in zijn Kamerbrief uitgangspunten aanpak dakloosheid heel helder: een eigen woonplek voor mensen die (dreigend) dakloos zijn, is de kern van het benodigde nieuwe paradigma. Een nieuwe manier van werken met een focus op ‘wonen eerst’ en preventie. Een grote stap in de goede richting!

Maar om dak- en thuisloosheid écht Nederland uit te helpen, is er meer nodig. Want in de praktijk worden zowel dak- en thuisloze mensen als de organisaties die hen ondersteunen tegengewerkt.

Nu de mooie woorden op papier staan, is het tijd om hier iets aan te doen.

Met de community *Alle Jongeren Een Thuis* doen we actieonderzoek naar wat er in de praktijk nodig is om dak- en thuisloze jongeren beter te helpen. Actieonderzoek is een combinatie van actie – omdat we het echt doen – en onderzoek – omdat we daar met elkaar actief de lessen uit ophalen en proberen onze praktijk daarmee direct weer te verbeteren. In dit paper schetsen we de uitkomsten van de eerste twee jaar actieonderzoek naar

het oplossen van dak- en thuisloosheid onder jongeren. We laten zien dat een nieuw paradigma rondom dak- en thuisloosheid meer behelst dan alleen ‘wonen eerst’ en preventie. We beschrijven tegen welke belemmeringen de jongeren en de organisaties aan lopen als ze dat nieuwe paradigma in de praktijk proberen te brengen. En we nemen je mee in de offensieve strategieën en systeemhacks die we toepassen om dak- en thuisloze jongeren tóch te kunnen helpen bij het bereiken van hun perspectief. Zodat het nieuwe paradigma niet blijft bij mooie woorden: naast ‘wonen eerst’ ook ‘daden eerst’.

De community *Alle Jongeren Een Thuis* bestaat uit 27 initiatieven, organisaties en ervaringsdeskundige jongeren die met steun van Kansfonds en het Instituut voor Publieke Waarden het nieuwe paradigma in de praktijk proberen te brengen. Op allerlei manieren helpen ze dak- en thuisloze jongeren aan een woning, bestaanszekerheid en het creëren van een ‘thuis’.

Een broodnodige paradigmaverschuiving

Simpel gezegd is een paradigma een manier van kijken, doen en denken. Je kunt het vergelijken met een bril met blauw gekleurde glazen. Als je die bril op zet, zie je de wereld ineens heel anders dan daarvoor. Veel blauwer. Maar als je hem een tijdje permanent op hebt, valt het je niet meer op. Dan is de blauwe bril je normale manier van kijken geworden. Het nieuwe paradigma is jouw realiteit.

Het bekendste voorbeeld van een ‘oud’ paradigma is dat van de aarde als centrum van het universum, waar alle hemellichamen omheen draaien. Dat was de bril waardoor 500 jaar geleden nog naar de wereld werd gekeken. Totdat Galilei en Copernicus zagen dat dat niet klopte en een nieuw paradigma introduceerden waarin de aarde om de zon draait en niet andersom.¹ Letterlijk een nieuwe manier om naar de wereld te kijken.

Dergelijke paradigma’s zijn er ook in het sociaal domein. Het zijn manieren van kijken, doen en denken over mensen en de maatschappij. Ook rondom dak- en thuisloosheid heerst er een paradigma: we zien dak- en thuisloosheid als een zorgprobleem. In die manier van kijken zijn dakloze mensen onaangepaste, vaak verslaafde mensen die het aan zichzelf en hun levensstijl te danken hebben dat ze dakloos zijn geraakt. Die hebben in de eerste plaats zorg nodig. Pas als ze weer normaal en afgekickt zijn, en voldoende motivatie tonen, dan helpen we ze met een woning en inkomen.

1
Feitelijk gezien draaien de aarde en de zon om elkaar, alleen omdat de massa van de zon veel groter is, ligt het draaipunt vele malen dichterbij de zon dan bij de aarde.

“Dakloze mensen worden vaak gezien als onmachtige mensen, voor wie de maatschappij bepaalt wanneer ze weer mee mogen doen”

– Els, Jongeren aan Boord

2

Dat de oude manier van denken op alle lagen ingebakken zit in de cultuur, merkte ook Housing First Den Haag. Zij wilden graag voor jongeren financiële schulden wegnemen omdat ze zien dat schuld voor veel stress zorgt. Toen ze dit voorstelden aan een paar jongeren geloofden zij het niet. “Hier moet een addertje onder het gras zitten,” zei één van de jongeren. Iemand die je helpt bestaanszekerheid te krijgen, zonder tegenprestatie, dat was zelfs voor de jongeren zelf gewoonweg niet te geloven.

Door dak- en thuisloosheid echter te framen als zorgprobleem, creëren we een self-fulfilling prophecy. Wie geen passende woning heeft, krijgt ook sociale problemen. Raakt sneller zijn werk kwijt, raakt vaker verslaafd, maakt eerder schulden. En zonder stabiele woonplek kun je niet aan die problemen werken. Een woning is daarom de basis van waaruit dak- en thuisloze mensen verder kunnen bouwen. Doen we dat niet,

dan worden dak- en thuisloze mensen niet goed geholpen. De initiatieven van onze community zien dat in de praktijk gebeuren. De diversiteit aan jongeren die bij hen aankloppen is groter dan waar het systeem op is ingericht. Ze hebben geen toegang tot passende hulp, worden van het kastje naar de muur gestuurd of moeten eerst nog verder in de problemen komen voordat zij geholpen worden. Tegelijkertijd rijzen de zorgkosten de pan uit en loopt het opvangsysteem vast – met groeiende wachtlijsten tot gevolg. Om de woorden van de staatssecretaris maar te herhalen: “Dat vraagt om een fundamenteel andere kijk op de aanpak van dakloosheid, een paradigmaverschuiving.”

Het paradigma Alle Jongeren Een Thuis

Van Ooijen zegt het terecht: een *paradigmaverschuiving*. Thomas Kuhn, de bedenker van het concept paradigma, ging er vanuit dat het zo'n 10 tot 20 jaar duurde voor het ene paradigma overal vervangen is door het andere.² Het begint met een aantal mensen dat ziet dat een paradigma niet werkt en dat er een andere manier van kijken, een nieuw paradigma, tegenover zet. Dit is wat de initiatieven en jongeren uit de community Alle Jongeren Een Thuis ook doen. Gezamenlijk hebben we afgepeld wat de uitgangspunten zijn van een paradigma waarin dak- en thuisloze mensen wél goed geholpen worden (zie kader op p. 5).

Hierbij valt het direct op dat ‘wonen eerst’ inderdaad het uitgangspunt is van het paradigma *Alle Jongeren Een Thuis: een thuis begint met een huis*. Dak- en thuisloosheid is in de basis geen *zorgprobleem*, maar een woonprobleem. Dak- en thuisloze mensen hebben in eerste instantie een stabiele woonplek nodig.

Uitgangspunten paradigma

Alle jongeren een thuis Een thuis begint met een huis, liefst een permanente plek. Maar een thuis is meer dan een dak boven je hoofd. Het betekent ruimte om te bouwen aan toekomstperspectief, met zorg en ondersteuning die daarbij nodig is. Jongeren verdienen ruimte om talenten te ontwikkelen en fouten te maken.

Werken vanuit vertrouwen

Wij werken vanuit vertrouwen, zonder vooroordelen. We leggen de jongeren niet van alles op maar bieden hen handvatten zodat zij zelf kunnen ontdekken wat goed voor hen is.

Perspectief van jongeren

centraal We nemen jongeren serieus, trekken samen op, vanuit gelijkwaardigheid. De toekomst die de jongere voor zichzelf ziet

is leidend. Dit vraagt soms om langer de tijd te nemen, maar vergroot de kans op succes.

Een thuis als recht Onze manier van werken komt uit ons hart, maar gaat uit van de rechten van jongeren. Het recht op een woonplek en bestaanszekerheid. We respecteren de autonomie van jongeren om eigen keuzes te maken.

En verder doen wij vooral ons uiterste best

Onze uitgangspunten klinken prachtig, maar de praktijk is weerbarstig. Wij hebben te maken met woningschaarste, regelgeving en gewoontes. En we maken fouten, net als iedereen. We leren samen met jongeren om het zo goed mogelijk te doen. Alleen zo leren we om een thuis voor alle jongeren te realiseren.

Maar de term 'wonen eerst' is te smal voor wat er daadwerkelijk nodig is.³ Zoals te lezen is in de uitgangspunten van het nieuwe paradigma hebben jongeren niet alleen recht op een woning, maar ook op bestaanszekerheid. Op voldoende financiële middelen om van te leven, geen stress over schulden. En ze hebben recht op een thuis; een netwerk, iets doen wat ze leuk vinden en waarin ze zich kunnen ontwikkelen. In plaats van terug te wijzen naar eigen schuld en eigen verantwoordelijkheid, kijken we vooruit met de jongere. Hoe kan die weer bouwen aan de toekomst? In plaats van jongeren ongemotiveerd te noemen als ze niet mee lijken te willen werken aan *onze* oplossingen, hebben we het vertrouwen dat jongeren *zelf* kunnen aangeven en ontdekken wat goed is voor hen. Met vallen en opstaan. Het perspectief van de jongere staat centraal. Als we dat niet opnemen in ons paradigma, wordt 'wonen eerst' een tijdelijke oplossing. Zonder bestaanszekerheid, zonder perspectief, zonder goede ondersteuning en zonder 'thuis' zullen velen die woning weer kwijtraken. Maatschappelijk, financieel en voor de persoon zelf een drama.

3

Wij spreken daarom liever van Housing First, een wetenschappelijk onderbouwde werkwijze met een aantal principes die verder gaan dan alleen een woning. Deze principes kunnen worden ingezet voor een stelselmatig aanpak.

In de tabel hieronder hebben we de nodige paradigmaverschuiving kort samengevat.

Oud paradigma	Nieuw paradigma
Dak- en thuisloosheid als zorgprobleem	Dak- en thuisloosheid als woonprobleem
Nadruk op eigen schuld en verantwoordelijkheid	Nadruk op het perspectief van de jongere
Motivatie is een voorwaarde voor hulp	Motivatie is een gevolg van passende hulp
Vertrouwen moet je verdienen	Vertrouwen geven zodat jongeren zelf kunnen ontdekken wat goed voor hen is
Niet te veel in de watten leggen, jongeren moeten het zelf doen	Met vallen en opstaan samen zoeken naar wat werkt

“Jongeren vragen vaak of zij zelf de woning mogen inrichten naar hun eigen smaak, of zij bezoek mogen ontvangen en of er vrienden mogen blijven slapen. Dit komt omdat bij woongroepen waar ze eerder hebben gewoond wel met regels wordt gewerkt, zoals: geen bezoek en om 22.00 moet je binnen zijn. Bij ons hoeft dat niet, zolang de jongeren gewoon een goede huurder zijn”

– Karima, Housing First

“Wij bieden jongeren middels een basisinkomen de kans om aan zichzelf en hun toekomst te werken. Vanuit bestaanszekerheid kunnen ze werken aan hun perspectief”

– Bouwdepot

“Wij bieden jongeren eerst schuldrust, daarna ondersteunen we hen om beter om te gaan met geld, in plaats van andersom”

– Hester, ONSbank

**“Een thuis is meer dan
alleen een dak boven
je hoofd. Thuis zijn is
een gevoel, een plek
waar je welkom bent en
jezelf mag zijn”**

– Gabriela, Tafelberg

**“Een jongere werd
meerdere keren van
school gestuurd.
Tegelijkertijd ging
het wel goed bij haar
werk in de supermarkt.
Door te focussen op
wat wel goed ging
(werk) en niet op
wat niet goed ging
(school), is de jongere
weer midden in de
maatschappij. Ze dingt
mee naar een assistent
managers functie”**

– Tom, Outpoet

**“Wij willen niet invullen
voor een ander. De
jongeren blijken heel
goed in staat om zelf
te benoemen wat
voor hen werkelijk het
verschil maakt”**

– Joyce, Credohuis

“Een jongedame van 24 jaar kwam uit een zeer onveilige thuis-situatie, maar kwam niet in aanmerking voor een urgentieverklaring voor een woning. Wij hebben toen binnen ons netwerk een woonplek gevonden. Naast de woonplek helpen we ook naar een passende baan en kan ze bij onze community altijd terecht zodat ze er niet meer alleen voor staat”

– Fátima, STECKS

“We gaan nu alleen nog voor plekken waar jongeren kunnen blijven wonen. Dan is het in één keer goed en hebben de jongeren echt rust”

– Marijke, Bedrijf en Samenleving

“We belden vroeger pas als een jongere niet kwam opdagen, nu bellen we ook als het juist goed gaat”

– Pleun, Terug naar School

“Ook als je na de opvang een eigen woonplek hebt, blijf je bij ons welkom. Deze jongeren zijn ambassadeurs van onze hechte community”

– Anna, Mara

“Het komt voor dat een particulier een kamer of tuinkamer wil aanbieden, maar dat bijvoorbeeld de hypotheekverstrekker moeilijk doet. Wij doen dan ons uiterste best om te zorgen dat het toch lukt. ‘Geen kamer onbenut’ is ons motto”

– Miranda, Kamers met Aandacht

“Via sport vergroten we het sociaal netwerk van jongeren en werken we ondertussen aan hun ontwikkeling”

– STOOT en Life Goals

Het paradigma in de praktijk

Zoals gezegd duurt het zo'n 10 tot 20 jaar om een paradigmaverschuiving te laten plaatsvinden. Want om een nieuw paradigma gemeengoed te laten worden, moet het eerst in de praktijk uitgeprobeerd en bewezen worden. Om dat te doen zijn nieuwe experimenten en instrumenten nodig. Copernicus had een leuke theorie over planeten die om de zon draaien, maar hij moest eerst letterlijk nieuwe sterrenkundige meetinstrumenten ontwikkelen om die theorie te toetsen en verder wereldkundig te maken. De initiatieven van de community *Alle Jongeren Een Thuis* proberen op eenzelfde manier instrumenten te ontwikkelen om dak- en thuisloze jongeren beter te helpen. En zo te bewijzen dat het nieuwe paradigma waar is, dat het werkt!

De quotes op de vorige pagina's laten zien hoe initiatieven dagelijks invulling geven aan het nieuwe paradigma. Maar dat is niet altijd makkelijk. Zoals het vijfde uitgangspunt van ons paradigma al schetst: de praktijk is weerbarstig en roept voortdurend vragen op. Hoe ga je om met een jongere voor wie je eindelijk een eigen kamer hebt geregeld, maar die vervolgens de huur niet betaalt omdat ze haar inkomen gebruikt om uit te gaan? Met de jongere die niet komt opdagen bij het sollicitatiegesprek dat je met hem had geregeld voor zijn droombaan? Of met de jongere voor wie je een laptop regelt voor haar studie, maar die een week later betraand bij je langskomt omdat ze de laptop heeft verkocht en nu alsnog niet kan studeren? Het zijn situaties die ook ons elke keer laten zoeken naar het juiste midden. Wat helpt de jongere nu om zijn of haar perspectief te bereiken?

Dat is de vraag die we altijd aan de jongeren zelf stellen. En waar nieuwe oplossingen uitkomen. Bij de niet-betaalde huur: een andere, beter passende woonvorm en budgethulp. Bij degene die niet op gesprek verschijnt: een coach die meegaat op gesprek en insteekt op zelfvertrouwen. En bij de studente: een tweede nieuwe laptop, omdat ze zelf aangeeft dat ze haar lesje wel geleerd heeft en we haar daarop vertrouwen. Omdat het de oplossingen en de ideeën van de jongeren zelf zijn, en ze die kunnen vormgeven vanuit de basis van een thuis en financiële stabiliteit, zijn dit de oplossingen die jongeren wél van de straat houden. Dat is het nieuwe paradigma *Alle Jongeren Een Thuis* in de praktijk.

“We werken samen met een commerciële partij die het beheer van het pand doet en dus ook de huur incasseert. Waar wij jongeren graag het voordeel van de twijfel geven zijn zij meer bezig met controleren en beheersen. Dit zorgt soms voor onbegrip naar elkaar toe, maar door elkaar inzichten te geven in waarom we keuzes maken ontstaat er wederzijds begrip”

– Gwennie, Hotspot

Door de modder

Maar de belemmeringen rondom werken vanuit het nieuwe paradigma beperken zich niet tot onszelf. Want wie werkt vanuit een nieuw paradigma, stuit op weerstand van het systeem dat dat paradigma nog niet onderkent. Galilei kreeg levenslang huisarrest van de kerk omdat wat hij zei inging tegen wat er in de Bijbel stond. Dat was een bedreiging voor de plaats van de kerk in de samenleving. Initiatieven die werken vanuit een nieuw paradigma zijn evengoed een

bedreiging voor de gevestigde orde, voor hoe we tot nu toe tegen dak- en thuisloosheid aankeken. Voor de drie jongeren in de vorige paragraaf geldt dat zij nog vaak gezien worden als ‘lastige’, ‘ongemotiveerde’ jongeren ‘die het er ook zelf naar gemaakt hebben’. Het overtuigen en meenemen van het systeem dat nog niet in het nieuwe paradigma werkt kost veel tijd, moeite en frustratie. Gelukkig zien we wel dat hier langzamerhand verandering in begint op te treden. Op individueel niveau ontstaat steeds meer ruimte voor een nieuwe manier van kijken, denken en doen. Meer ruimte voor het nieuwe paradigma.

Die ruimte ontstaat echter nog niet op organisatieniveau. De initiatieven in de community *Alle Jongeren Een Thuis* lopen continu tegen organisatorische muren op. Hun integrale manier van werken past niet in de verkokerde manier van financieren. Elke financieringsbron moet op een andere manier aangevraagd en verantwoord worden. En de financiering is bijna altijd voor maximaal een jaar. Op zulke versnipperde kortetermijnfinanciering is het nagenoeg onmogelijk om een stabiele organisatie te bouwen. Zo bezien ontbreekt het de organisaties net zozeer aan bestaanszekerheid als de jongeren die ze helpen. Bovendien krijgen ze niet de middelen – de instrumenten – om het nieuwe paradigma uit te proberen en te bewijzen. Hoe kun je bewijzen dat Housing First en het geven van een thuis werkt, als er geen convenantwoningen ter beschikking worden gesteld? Hoe kun je laten zien dat jongeren met bestaanszekerheid verder kunnen bouwen aan hun toekomst, als strak wordt vastgehouden aan elke vorm van wet- en regelgeving die bestaanszekerheid belemmert?⁴

Kortgezegd worden de initiatieven momenteel zowel op individueel niveau als op organisatieniveau *tegenwerkt* om het nieuwe paradigma in de praktijk te brengen. Een groot deel van hun tijd zijn ze aan het waden door een dikke laag modder – of soms zelfs drijfzand – van organisatie-

4

Denk aan zaken als geen huurtoeslag <23 jaar of de 4-weken zoektermijn voor jongeren tot 27 jaar.

en overtuigingsrompslomp. Terwijl ze eigenlijk bezig willen zijn voor de jongeren die ze helpen. Hoe kunnen we sneller door, of misschien zelfs om die modder heen werken?

Offensieve strategieën en systeemhacks

Actieonderzoek is bij uitstek een manier om niet alleen onderzoek te doen naar problemen, maar ook naar oplossingen. Hoe kunnen we, ondanks de belemmeringen en tegenwerkingen, toch dak- en thuisloze jongeren helpen vanuit het nieuwe paradigma? Daarvoor hebben we het afgelopen jaar twee tactieken uitgetoetst: offensieve strategieën en systeemhacks.

Offensieve strategieën zijn standaardreacties die we teruggeven wanneer het systeem tegen het nieuwe paradigma in werkt. Als we bijvoorbeeld vragen om een jongere bij uitzondering een hogere uitkering toe te kennen, krijgen we vaak terug dat dit niet kan vanwege het gelijkheidsbeginsel. Gelijke gevallen moeten we gelijk behandelen. Als we dat argument krijgen, sommen we op waarin de desbetreffende jongere allemaal verschilt van andere jongeren. ‘Dit is dus geen gelijk geval, en ongelijke gevallen moeten we ook ongelijk behandelen!’ Een ander voorbeeld is perMens dat te horen kreeg dat de studerende moeders die bij hen wonen ook wel in de noodopvang terecht zouden kunnen ‘omdat die voorliggend is’. Dan geven we standaard terug dat we met het initiatief een opname in de noodopvang kunnen voorkomen, ‘dus zijn wij eigenlijk voor-voorliggend’. Door net iets scherper te zijn dan het systeem hopen we standaardreacties tegen het nieuwe paradigma te overrulen.

Daarnaast proberen we er met systeemhacks voor te zorgen dat we in een positie komen waardoor we deze hele gesprekken niet meer hoeven te voeren. Zo heeft Stichting Bedrijf en Samenleving uit Haarlem de bureaucratie rondom urgenties, contingentwoningen en opvanglocaties omzeild door met particulier geld een pand te huren. Het pand wordt verbouwd met behulp van sponsors die financieel of in natura bijdragen. De kamers worden vervolgens verhuurd aan (potentieel) dak- en thuisloze jongeren. Een ander voorbeeld is het Bouwdepot, dat vanuit de Participatiewet geen basisinkomen mocht verstrekken aan jongeren. Die zouden daarvoor immers een tegenprestatie moeten verrichten. Maar door te regelen dat zij als organisatie een

“Sinds de start van de Kandidatenmarkt in 2012 zien wij de verwevenheid van problematiek die alleen gebaat is bij een integraal hulpaanbod. Wij herkennen de financiële worsteling op organisatieniveau om je bestaansrecht jaarlijks te moeten bewijzen. Daarmee is continuïteit geen gegeven.”

– Fátima, STECKS

subsidie krijgen, en ze de jongeren vanuit die subsidie een inkomen verstrekken, omzeilen we dit hele probleem.

Ook vanuit Kansfonds en IPW zoeken we naar systeemhacks die jongeren snel verder kunnen helpen. Zo hebben we [‘bureaucratievrij geld’](#) in het leven geroepen. Dit is een pot ongeoormerkt geld, die kan worden ingezet om een doorbraak te bereiken in het leven wanneer een jongere vastloopt. Neem bijvoorbeeld een jongere die agressief is. Vanuit de Wmo kan de gemeente daar alleen maar een ‘agressie-regulatietraining’ voor aanbieden. Maar wat als de jongere dat zelf helemaal geen goede oplossing vindt? En bijvoorbeeld een boksbal wil in zijn kamer, waarop hij zijn frustratie kan afreageren? Het bureaucratievrije geld biedt dan uitkomst. Zonder tussenkomst van de gemeente of wet- en regelgeving kunnen we die boksbal betalen. En als het niet werkt? Dan hebben we nieuwe input voor het gesprek met de jongere.

Daden eerst

Het komende jaar gaan we met de community *Alle Jongeren Een Thuis* verder met het voorleven van het nieuwe paradigma. Door te doen scherpen we het nieuwe paradigma verder aan. En laten we zien dat het werkt in de praktijk. Daarnaast blijven we bezig met het ontwikkelen van nieuwe offensieve strategieën en systeemhacks om sneller en efficiënter door en om de modder heen te bewegen. We nodigen experts en stakeholders uit om hierover mee te denken. Dus heb je goede ideeën over hoe we de paradigmaverschuiving kunnen versnellen, meld je dan bij ons aan!

We sluiten dit paper echter af met een andere oproep. Een oproep aan alle partijen in het systeem om ons te helpen het nieuwe paradigma in de praktijk te brengen, uit te proberen en te bewijzen dat het werkt. Op het niveau van dak- en thuisloze jongeren betekent dat bijvoorbeeld het beschikbaar maken van voldoende woningen en het opnemen van deze doelgroep in de prestatieafspraken met woningbouwcorporaties. Het afschaffen van wetgeving die bestaanszekerheid tegenwerkt – zoals geen normale huurtoeslag <23 jaar of de 4-weeken zoektermijn voor jongeren tot 27 jaar. En stoppen met het belachelijke cirkeltje waarin mensen publieke schulden (Belastingdienst, CJIB, etc.) moeten betalen van publiek gefinancierde uitkeringen (bijstand, WW, AOW etc.).

En we roepen lokale en landelijke overheden op om de initiatieven die vanuit het nieuwe paradigma werken, daar ook organisatorisch toe in staat te stellen.

Dat ze voldoende woningen krijgen om jongeren in te huisvesten. Dat ze voldoende structurele, onverkokerde financiering krijgen zodat ook zij de bestaanszekerheid hebben om op verder te bouwen.

En dat degenen die overduidelijk werken vanuit het nieuwe paradigma aan de onderhandelingstafels eens als de belangrijkste stem worden beschouwd, in plaats van weggedrukt te worden met ‘ja maars’. Want zij vertegenwoordigen de toekomst. Een toekomst waarin dak- en thuisloosheid niet meer bestaat.

Want Alle Jongeren hebben recht op Een Thuis.